

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक चौसष्ट

भविष्यवाणीचे उलगडणे: ११ सप्टेंबर २००१ यांचा शिक्कामोर्तबाच्या काळाशी, उत्तरवर्षावाशी, आणि ख्रिस्ताच्या अंतिम कार्याशी संबंध जोडणे

Jeff Pippenger
2024-01-28

अलीकडील लेखांमध्ये आपण भविष्यवाणीच्या आत्म्यातील काही उताऱ्यांचा उल्लेख करित आहोत, जे ११ सप्टेंबर २००१ पासून मायकल उभा राहतो आणि मानवी कृपाकाळ समाप्त होतो तोपर्यंतचा एक कालखंड दर्शवितात. त्या कालखंडात, काही भविष्यसूचक दृष्टांत आहेत, जे परमपवित्र स्थानातील ख्रिस्ताच्या अंतिम कार्याची ओळख करून देतात.

दानियेल अध्याय आठ मधील उलई नदीच्या दर्शनात पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताचे कार्य दर्शविले गेले आहे, आणि सिस्टर व्हाइट यांनी आम्हांस कळविले आहे की उलई नदीचे ते दर्शन आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहे. स्वर्गीय पवित्रस्थानात संपन्न होणारे अंतिम कार्य, जे आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहे, विविध प्रकारच्या भविष्यवाणीपर संज्ञांनी दर्शविले गेले आहे. इतर भविष्यवाणीपर प्रतिमांबरोबरच ते शिक्कामोर्तब करण्याचा काळ, उत्तरवर्षा, तारणकार्याचा समारोप, आणि मंदिराचे शुद्धीकरण असे दर्शविले गेले आहे. त्या संज्ञांना एकत्र आणणे, तसेच त्यांना त्यांच्या योग्य ऐतिहासिक संदर्भात स्थापित करणे, महत्त्वाचे आहे.

“त्या वेळी, जेव्हा तारणाचे कार्य समाप्तीकडे चाललेले असेल, तेव्हा पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील, तरी तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यात अडथळा येऊ नये म्हणून ती आवरली जातील. त्या वेळी ‘उत्तरकालीन पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या उपस्थितीतून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य मिळावे, आणि सात अंतिम पीडा ओतल्या जातील त्या काळात उभे राहण्यासाठी संतजन तयार व्हावेत.” Early Writings, 85.

“तिसऱ्या देवदूताचे कार्य” हे “तारणाचे कार्य” देखील आहे, जे “सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात संतांना स्थिर उभे राहण्यास” तयार करते.

राष्ट्रे क्रोधित झाली होती, आणि तुझा कोप आला आहे, आणि मृतांचा न्याय व्हावा अशी वेळ आली आहे, आणि तू आपल्या सेवक संदेष्ट्यांना, संतांना, आणि तुझे नाव भिणान्यांना, लहान आणि मोठ्या सर्वांना, प्रतिफळ द्यावे; आणि पृथ्वीचा नाश करणाऱ्यांचा तू नाश करावा. प्रकटीकरण ११:१८.

कृपाकाळ संपण्यापूर्वी राष्ट्रे क्रोधित होतात (आणि हाच तो काळ असतो जेव्हा देवाचा क्रोध ओतला जातो), तरीही राष्ट्रे क्रोधित झालेली असताना ती “आटोक्यात धरलेली”ही असतात. ज्या “काळात” राष्ट्रे क्रोधित होतात, तो तारणाच्या समारोपाच्या कार्याच्या प्रारंभाची ओळख करून देतो; आणि तारणाचे समारोपाचे कार्य म्हणजे देवाच्या लोकांवर होणारे शिक्कामोर्तब होय.

“देवाचे खरे लोक, ज्यांच्या अंतःकरणात परमेश्वराच्या कार्याचा आत्मा आणि आत्म्यांच्या तारणाची जिद्दाळ्याची काळजी आहे, ते पापाला नेहमी त्याच्या खऱ्या, पापमय स्वरूपातच पाहतील. देवाच्या लोकांना सहज जखडून टाकणाऱ्या पापांविषयी ते सदैव विश्वासू आणि स्पष्ट व्यवहाराच्या बाजूने उभे राहतील. विशेषतः मंडळीसाठीच्या अंतिम कार्यात, त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात, जे देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष उभे राहणार आहेत, ते देवाचे नाव धारण करणाऱ्या लोकांच्या अपराधांची वेदना अत्यंत खोलवर अनुभवील. हे संदेष्ट्यांने अंतिम कार्याच्या दृष्टांतात सामर्थ्याने मांडले आहे, ज्या ठिकाणी प्रत्येकाच्या हातात संहाराचे शस्त्र असलेल्या पुरुषांच्या प्रतिमेने ते दर्शविले आहे. त्यांच्यामध्ये एक मनुष्य तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला होता, आणि त्याच्या कंबरेजवळ लेखकाची दौत होती. ‘आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, नगराच्या मधून,

यरुशलेमच्या मधून जा, आणि त्या पुरुषांच्या कपाळांवर एक खूण कर, जे तिच्या मध्यभागी केलेल्या सर्व घृणास्पद कृत्यांबद्दल उसासे टाकतात व आक्रोश करतात.” Testimonies, volume 3, 266.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवरची मुद्रा लावण्याच्या कार्यात अडथळा येऊ नये म्हणून राष्ट्राना आवर घालून धरलेले आहे. प्रकटीकरण अध्याय सातमध्ये, आवर घालून धरलेली ही क्रोधित राष्ट्रे त्याच कालावधीत आवर घालून धरलेल्या चार वाऱ्यांच्या रूपाने दर्शविली आहेत; आणि तो काळ विशिष्टपणे एका कालावधी म्हणून ओळखून दिलेला आहे.

“या शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळात सैतान आता देवाच्या लोकांची मने वर्तमान सत्यापासून दूर ठेवण्यासाठी आणि त्यांना डळमळीत करण्यासाठी प्रत्येक युक्तीचा उपयोग करीत आहे. मी एक आच्छादन पाहिले, जे देव आपल्या लोकांवर संकटाच्या काळात त्यांचे संरक्षण करण्यासाठी पसरवीत होता; आणि जो प्रत्येक जीव सत्यावर ठाम होता आणि हृदयाने शुद्ध होता, तो सर्वशक्तिमानाच्या आच्छादनाने आच्छादित होणार होता.

“सैतानाला हे ठाऊक होते, आणि शक्य तितक्या अधिक लोकांच्या मनांना सत्याविषयी डळमळीत व अस्थिर ठेवण्यासाठी तो महान सामर्थ्याने कार्यरत होता. ...”

“या शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळात देवाच्या लोकांचे लक्ष विचलित करण्यासाठी, त्यांची फसवणूक करण्यासाठी आणि त्यांना दूर ओढून नेण्यासाठी सैतान या प्रकारांनी कार्य करीत होता, असे मी पाहिले. मी पाहिले की काही जण वर्तमान सत्यासाठी ठामपणे उभे नव्हते. त्यांचे गुडघे थरथरत होते, आणि त्यांचे पाय घसरत होते, कारण ते सत्यावर दृढपणे स्थिर केलेले नव्हते; आणि ते अशा रीतीने थरथरत असताना सर्वशक्तिमान देवाचे आच्छादन त्यांच्यावर पसरविले जाऊ शकत नव्हते.”

“सैतान आपल्या सर्व युक्त्या वापरून त्यांना जिथे होते तिथेच धरून ठेवण्याचा प्रयत्न करीत होता, जेणेकरून शिक्कामोर्तब होऊन जाईपर्यंत, देवाच्या लोकांवर आच्छादन ओढले जाईपर्यंत, आणि ते सात शेवटच्या पीडांतील देवाच्या प्रज्वलित क्रोधापासून कोणत्याही आश्रयाविना राहतील. देवाने आपल्या लोकांवर हे आच्छादन ओढण्यास आरंभ केला आहे, आणि संहाराच्या दिवशी ज्यांना आश्रय लाभणार आहे अशा सर्वांवर ते लवकरच ओढले जाईल. देव आपल्या लोकांसाठी सामर्थ्याने कार्य करील; आणि सैतानालाही कार्य करण्याची अनुमती दिली जाईल.” Early Writings, 43, 44.

सिस्टर व्हाइट यांनी ही वचने १८५१ मध्ये लिहिली, देवाच्या लोकांनी लाओदिकीयाच्या स्थितीत प्रवेश करण्याच्या पाच वर्षे आधी; आणि “सात वेळा” या वाढीव प्रकाशाचा नकार करून त्यांनी शिक्कामोर्तब करण्याच्या प्रक्रियेला विलंब लावला. त्या प्रकाशामुळे देवाच्या लोकांवर सात शेवटच्या पीडांपूर्वी संरक्षणाचे आच्छादन घालण्याचे देवाचे कार्य वाढले असते आणि पूर्ण झाले असते. त्याऐवजी, देवाच्या लोकांनी बंड केले आणि त्यांना लाओदिकीयाच्या अरण्यात भटकत राहण्यास सोपविण्यात आले, जसे प्राचीन इस्राएलच्या बंडखोरीने आणि अरण्यातील भटकंतीने पूर्वछायित केले होते. प्राचीन इस्राएलमधील बंडखोरांपैकी किती जण वचनदत्त देशात प्रवेशले? बायबलमधील कोणता उतारा, किंवा भविष्यवाणीच्या आत्म्यातील कोणते विधान, कोणत्याही लाओदिकीयांना तारण मिळेल असे दर्शविते? उत्तर आहे, “एकही नाही!” कारण लाओदिकीय मनुष्य तितकाच हरवलेला आहे जितके प्राचीन इस्राएलमधील ते लोक हरवले होते जे अरण्यात मृत्युमुखी पडले.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर मोहर लावण्याचा काळ हा एक कालखंड आहे, आणि तो त्या वेळी आरंभ होतो जेव्हा चार देवदूत चार वारे आवरून धरतात; हाच तो काळ आहे जेव्हा राष्ट्रे क्रोधित होतात, तरीही आवरली जातात. मोहर लावण्याच्या या काळात देव आपल्या लोकांना सात शेवटच्या पीडांच्या काळात उभे राहण्यासाठी तयार करतो; आणि त्या तयारीचे चित्रण त्याच्या लोकांवर “आच्छादन” पांघरून घालण्याप्रमाणे केले आहे; तसेच ते तारणाचे कार्य पूर्ण करण्यास आणि तिसऱ्या देवदूताचे कार्य समाप्त करण्यास असेही दर्शविले आहे. या सर्व दृष्टांतांनी दर्शविलेली तयारी “वर्तमान सत्य” स्वीकारण्यावर आधारित आहे.

जे “वर्तमान सत्यासाठी ठामपणे” उभे राहणार नाहीत, तेच “डळमळीत” होते, कारण त्यांचे मन “वर्तमान सत्या”वर केंद्रित नव्हते. ती लिहिते की तिने “काहींना पाहिले जे वर्तमान सत्यासाठी ठामपणे उभे नव्हते. त्यांचे गुडघे थरथरत होते, आणि त्यांचे पाय घसरत होते, कारण ते सत्यावर दृढपणे स्थिर झालेले नव्हते, आणि सर्वशक्तिमान देवाचे आच्छादन त्यांच्यावर ओढले जाऊ शकत नव्हते, जोपर्यंत ते अशा प्रकारे थरथरत होते.”

“वर्तमान सत्य” हेच “आच्छादन” प्रदान करते, आणि हे “आच्छादन” “देवाची मुद्रा” असेही दर्शविले जाते. “देवाची मुद्रा” हिब्रू लोकांच्या दारांवर लावलेल्या रक्ताद्वारे पूर्वछायित करण्यात आली होती; त्या रक्ताने “आच्छादित” केलेल्या दारांमुळे संहार करणारा देवदूत त्या घरांवरून पुढे गेला. “आच्छादन” म्हणजेच “मुद्रांकन,” आणि “मुद्रांकन” हे “वर्तमान सत्य” याच्या द्वारे पूर्ण केले जाते.

तुझ्या सत्याद्वारे त्यांना पवित्र कर; तुझे वचनच सत्य आहे. योहान 17:17.

प्रत्येक सुधारणावादी चळवळीचा स्वतःचा विशिष्ट विषय होता, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सुधारणावादी चळवळीचा विषय “तिसऱ्या धिक्काराचा इस्लाम” हा आहे. शेवटच्या दिवसांतील “वर्तमान सत्य” हे तिसऱ्या धिक्काराचा इस्लाम आहे.

“पवित्र शास्त्रे देवाच्या लोकांसाठी सतत उलगडत असतात. प्रत्येक पिढीसाठी विशेषतः लागू पडणारे सत्य नेहमीच होते आणि नेहमीच राहिल.” Review and Herald, June 29, 1886.

शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांवर मुद्रा ठोकणारा हा वर्तमान सत्याचा “संदेश” आहे, आणि मुद्रा ठोकण्याचा काळ चार वारे रोखून धरले जातात तेव्हा आरंभ होतो असे दर्शविले आहे. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी राष्ट्रे क्रोधित झाली, आणि त्या वेळी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनास आरंभ झाला, कारण उत्तरवृष्टी, जी “एक संदेश” आहे, तिचे उन्मोचन होऊ लागले.

“योहानाला मंडळीच्या अनुभवामधील अतिशय गंभीर आणि थरारक महत्त्वाची दृश्ये उघड करण्यात आली. त्याने देवाच्या लोकांची स्थिती, त्यांच्यावरील संकटे, संघर्ष, आणि अंतिम सुटका पाहिली. तो त्या समारोपाच्या संदेशांची नोंद करतो, जे पृथ्वीच्या पिकाला परिपक्व करणार आहेत, स्वर्गीय कोठारासाठी पुंजके म्हणून किंवा विनाशाच्या अग्नीसाठी मोळ्यांप्रमाणे. त्याला अत्यंत महत्त्वाचे विषय प्रकट करण्यात आले, विशेषतः शेवटच्या मंडळीसाठी, जेणेकरून जे चुकामधून सत्याकडे वळतील त्यांना त्यांच्या पुढे असलेल्या संकटांबद्दल आणि संघर्षांबद्दल शिक्षित केले जावे. पृथ्वीवर काय येणार आहे याविषयी कोणालाही अंधकारात राहण्याची गरज नाही.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 341.

जेव्हा राष्ट्रे क्रोधित झाली, तेव्हा त्यांना त्याच वेळी आवर घातला गेला, आणि “उत्तर पाऊस” पडू लागला; आणि तो उत्तर पाऊस म्हणजे “वर्तमान सत्याचा” संदेश होय, जो देवाच्या लोकांवर शिक्का मारतो.

“बॅटल क्रीकमधील कार्यही त्याच प्रकारच्या क्रमाने चालले आहे. सॅनिटेरियममधील नेत्यांनी अविश्वासूशी संगत केली आहे, त्यांना कमी-अधिक प्रमाणात आपल्या सल्लामसलतीत प्रवेश दिला आहे; परंतु हे जणू डोळे मिटून काम करण्यासारखे आहे. कोणत्याही वेळी आपल्यावर काय कोसळणार आहे हे पाहण्याची विवेकदृष्टी त्यांच्यात नाही. निराशेचा, युद्धाचा आणि रक्तपाताचा एक आत्मा कार्यरत आहे, आणि तो काळाच्या अगदी अंतापर्यंत वाढतच जाईल. देवाच्या लोकांच्या कपाळांवर शिक्का बसताच—तो कोणताही दिसणारा शिक्का किंवा चिन्ह नाही, तर सत्यात, बौद्धिक व आध्यात्मिक अशा दोन्ही प्रकारे, अशी स्थिर स्थापना होणे की ज्यामुळे ते हलविले जाऊ शकणार नाहीत—देवाच्या लोकांवर शिक्का बसताच आणि ते हलवून सोडण्याकरिता सिद्ध होताच, ते येईल. खरे तर, त्याची सुरुवात आधीच झाली आहे. देवाचे न्यायनिवाडे आता या भूमीवर आहेत, जेणेकरून ते आपल्याला इशारा देतील, आणि येणारे काय आहे हे आपण जाणावे.” Manuscript Releases, volume 10, 252.

“शिवकामोर्तब” म्हणजे “सत्यामध्ये स्थिर होणे” होय. शिवकामोर्तबाच्या काळाच्या संदर्भात ती लिहिते, “निराशेचा, युद्धाचा व रक्तपाताचा एक आत्मा आहे, आणि तो आत्मा काळाच्या अगदी शेवटापर्यंत वाढत जाईल.” राष्ट्रे क्रोधित झाल्यावर त्यांना आवर घातला जाईल, परंतु चार वाऱ्यांद्वारे दर्शविलेले “युद्ध व रक्तपात” “काळाच्या अगदी शेवटापर्यंत वाढत जाईल.” तिसऱ्या धिवकारातील इस्लाम आपले युद्धक्रमाने तीव्र करीत काळाच्या अगदी शेवटापर्यंत नेतो, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सुधारणेमध्ये “विषय” म्हणून इस्लामाविषयीची भविष्यवाणीची समज त्याच कालावधीत एकाच वेळी वाढत जाते. इस्लामाद्वारे साध्य होणारी ही क्रमिक तीव्रता त्याच कालखंडात होणाऱ्या उत्तरवर्षाच्या ओतण्याशी समांतर चालते, कारण उत्तरवर्षाव हा एक “संदेश” आहे.

“संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे असलेले अभिषिक्त जन, झाकणाऱ्या करूब म्हणून सैतानाला एकेकाळी देण्यात आलेले स्थान धारण करतात. त्याच्या सिंहासनाभोवती असलेल्या पवित्र प्राण्यांच्या द्वारे, प्रभु पृथ्वीवरील रहिवाशांशी अखंड संपर्क ठेवतो. सुवर्ण तेल त्या कृपेचे प्रतीक आहे ज्याद्वारे देव विश्वासणाऱ्यांच्या दिव्यांना पुरवठा करीत राहतो, जेणेकरून ते लुकलुकून विझून जाऊ नयेत. हे पवित्र तेल देवाच्या आत्म्याच्या संदेशांद्वारे स्वर्गातून ओतले गेले नसते, तर दुष्टतेच्या शक्तींना मनुष्यांवर पूर्ण नियंत्रण प्राप्त झाले असते.”

“जेव्हा देव आपल्याला पाठवितो त्या संदेशांना आपण स्वीकारत नाही, तेव्हा देवाचा अपमान होतो. अशा रीतीने तो आपल्या आत्म्यांत ओतू इच्छित असलेले सुवर्णतेल आपण नाकारतो, जे अंधकारात असलेल्यांपर्यंत पोहोचविले जावे. जेव्हा हाक येईल, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडा,’ तेव्हा ज्यांनी पवित्र तेल प्राप्त केलेले नाही, ज्यांनी आपल्या अंतःकरणात ख्रिस्ताची कृपा जपलेली नाही, त्यांना मूर्ख कुमारींप्रमाणे असे आढळेल की ते आपल्या प्रभूला भेटण्यास सिद्ध नाहीत. त्या तेलाची प्राप्ती करण्याची शक्ती त्यांच्यात स्वतःत नाही, आणि त्यांचे जीवन उद्ध्वस्त झालेले असते. परंतु जर देवाच्या पवित्र आत्म्याची याचना केली, जर मोशेप्रमाणे आपण विनवणी केली, ‘मला तुझा महिमा दाखव,’ तर देवाचे प्रेम आपल्या अंतःकरणात ओतले जाईल. सुवर्णनळ्यांद्वारे ते सुवर्णतेल आपल्यापर्यंत पोहोचविले जाईल. ‘सामर्थ्याने नव्हे, शक्तीनेही नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने, असे सैन्यांच्या परमेश्वराचे वचन आहे.’ धार्मिकतेच्या सूर्याच्या तेजस्वी किरणांचा स्वीकार करून, देवाची मुले जगात दिव्यांप्रमाणे प्रकाशतात.” रिच्यू अँड हेरल्ड, २० जुलै, १८९७.

उत्तर पाऊस प्रथम “शिंपडू” लागतो आणि अखेरीस पूर्ण ओतप्रोत वर्षावापर्यंत वाढतो. उत्तर पावसाचे “शिंपडणे” हे त्या पावसाचे “मोजले जाणे” असे ओळखले जाते, आणि पूर्ण ओतप्रोत वर्षाव तेव्हा होतो जेव्हा तो “मोजमापावाचून” ओतला जातो. सिस्टर व्हाईट स्पष्टपणे असा एक काळ दर्शवितात की जेव्हा उत्तर पाऊस पडत असतो, आणि काहीजण तो स्वीकारतात, तर काहीजण स्वीकारत नाहीत. त्या वेळी पाऊस “मोजला” जात असतो, किंवा तो “शिंपडत” असतो.

काही लोकांना काहीतरी घडत आहे हे ओळखू येईल, पण त्यामुळे ते केवळ भयभीत होतील.

“मंडळ्यांमध्ये देवाच्या सामर्थ्याचे अद्भुत प्रकटीकरण होणार आहे; परंतु ज्यांनी प्रभूसमोर स्वतःला नम्र केलेले नाही, आणि अंगीकार व पश्चात्ताप यांद्वारे आपल्या हृदयाचे द्वार उघडलेले नाही, त्यांच्यावर ते कार्य करणार नाही. त्या सामर्थ्याच्या प्रकटीकरणात, जे देवाच्या गौरवाने पृथ्वीला प्रकाशमान करते, ते त्यांच्या आंधळेपणामुळे धोकादायक आहे असे ज्याविषयी त्यांना वाटेल, अशीच एखादी गोष्ट पाहतील—अशी गोष्ट जी त्यांच्या भयाला उद्दीपित करील—आणि त्याचा प्रतिकार करण्यासाठी ते स्वतःला सिद्ध करतील. कारण प्रभु त्यांच्या अपेक्षा व कल्पित आदर्श यांनुसार कार्य करीत नाही, म्हणून ते त्या कार्याला विरोध करतील. “का,” ते म्हणतात, “आपण इतकी वर्षे या कार्यात असताना, देवाच्या आत्म्याला आपण ओळखू नये काय?” कारण त्यांनी देवाच्या संदेशांतील इशारे आणि विनंत्या यांना प्रतिसाद दिला नाही, तर सातत्याने असेच म्हणत राहिले, “मी धनवान आहे, वस्तूंनी समृद्ध झालो आहे, आणि मला कशाचीही गरज नाही.”” Maranatha, 219

“अनेक जण पूर्ववृष्टीचा स्वीकार मोठ्या प्रमाणात करण्यात अपयशी ठरले आहेत. देवाने अशा प्रकारे त्यांच्यासाठी जी तरतूद केली आहे, तिचे सर्व लाभ त्यांनी प्राप्त केलेले नाहीत. ही उणीव उत्तरवृष्टीद्वारे भरून निघेल, अशी त्यांची अपेक्षा आहे. जेव्हा कृपेची अतिशय समृद्ध परिपूर्णता प्रदान केली जाईल, तेव्हा ती

स्वीकारण्यासाठी आपली अंतःकरणे उघडण्याचा त्यांचा हेतू आहे. ते एक भयंकर चूक करीत आहेत. देवाने आपल्या प्रकाश व ज्ञान देऊन मानवी अंतःकरणात जे कार्य आरंभिले आहे, ते निरंतर पुढे चालू राहिले पाहिजे. प्रत्येक व्यक्तीने स्वतःची गरज ओळखली पाहिजे. अंतःकरण प्रत्येक अपवित्रतेपासून रिकामे केले गेले पाहिजे आणि आत्म्याच्या वासासाठी शुद्ध केले गेले पाहिजे. पापाची कबुली देऊन आणि त्याचा त्याग करून, उत्कट प्रार्थनेद्वारे आणि स्वतःला देवाला समर्पित करून, प्रारंभीच्या शिष्यांनी पेंटेकोस्टच्या दिवशी पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावासाठी स्वतःची तयारी केली. तेच कार्य, फक्त अधिक मोठ्या प्रमाणात, आता केले गेले पाहिजे. त्या वेळी मानवी साधनाने केवळ आशीर्वादाची याचना करावयाची होती आणि प्रभूने त्याच्याविषयीचे कार्य परिपूर्ण करावे यासाठी प्रतीक्षा करावयाची होती. कार्याची सुरुवात देवानेच केली, आणि मनुष्याला येशू ख्रिस्तामध्ये परिपूर्ण करीत, तो आपले कार्य पूर्णही करील. परंतु पूर्ववृष्टीने सूचित केलेल्या कृपेची उपेक्षा कदापि होता कामा नये. ज्यांना मिळालेल्या प्रकाशानुसार जीवन जगतात, त्यांनाच अधिक प्रकाश प्राप्त होईल. जर आपण सक्रिय ख्रिस्ती सद्गुणांचे प्रकटीकरण करण्यात दररोज प्रगती करीत नसलो, तर उत्तरवृष्टीत पवित्र आत्म्याच्या प्रकटीकरणांना आपण ओळखणार नाही. ती आपल्या सभोवतालच्या सर्व अंतःकरणांवर पडत असू शकेल, परंतु आपण तिला ना ओळखू, ना स्वीकारू.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

या उताऱ्यात ती हे ओळखून देते की असा एक काळ येतो जेव्हा “कृपेची अतिशय विपुलता प्रदान केली जाईल,” अशा रीतीने ती असा काळ दर्शविते की जेव्हा उत्तरवृष्टी अमर्यादपणे ओतली जाते. त्या वस्तुस्थितीच्या संदर्भात ती हेही स्पष्ट करते की ज्यांनी त्यांना प्राप्त झालेल्या प्रकाशानुसार जीवन जगले आहे, त्यांनाच अधिक मोठा प्रकाश प्राप्त होईल. त्या तत्त्वामध्ये हे स्पष्ट आहे की प्रकाश (जो वर्तमान सत्य आहे) क्रमाक्रमाने वाढत जातो. शेवटच्या वाक्यात ती असा एक काळ दर्शविते की जेव्हा उत्तरवृष्टी पडत आहे, आणि काही जण तिला ओळखून स्वीकारत आहेत, तर इतर तसे करीत नाहीत. जर तुम्ही त्या संदेशाला, जो उत्तरवृष्टी आहे, ओळखले नाही, तर तुम्ही तो स्वीकारणार नाही.

“आपण उत्तरकाळच्या पावसाची वाट पाहू नये. जो कोणी आपल्यावर पडणाऱ्या कृपेच्या दवबिंदूंना व सर्तींना ओळखून त्यांचा स्वीकार करील, त्या सर्वांवर तो येत आहे. जेव्हा आपण प्रकाशाचे तुकडे गोळा करतो, जेव्हा आपण त्या खात्रीलायक देवकृपांचा मान राखतो—त्या देवाच्या, ज्याला आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवावा असे प्रिय आहे—तेव्हा प्रत्येक वचन पूर्ण होईल. [Isaiah 61:11 quoted.] संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या गौरवाने भरून जाईल.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

जेव्हा कोपलेल्या राष्ट्रांना आवर घातला जातो, त्या वेळी उत्तरकालीन पावसाचे “मोजमाप” होऊ लागते. जेव्हा “कृपेची अतिशय समृद्ध परिपूर्णता प्रदान केली जाईल,” तेव्हा उत्तरकालीन पाऊस अमाप रीतीने ओतला जातो, हेच दर्शविले जाते.

ज्या वेळी राष्ट्रे क्रोधित होतात, तरीही आवरली जातात, त्या वेळी उत्तर पाऊस पडू लागतो; परंतु तो “मोजून” पडतो, कारण त्या टप्प्यावर मंडळी गहू आणि तणे यांच्या मिश्रणाने बनलेली असते. हाच तो पाऊस आहे जो गहू आणि तणे या दोघांनाही परिपक्वतेस आणतो; आणि उत्तर पाऊस हा वर्तमान सत्याचा संदेश आहे, जो अथवा ओळखला जाऊन स्वीकारला जातो, अथवा नाही. या सर्व भविष्यवाणी-संबंधित संकल्पना पवित्र शास्त्रांत स्पष्टपणे ओळखून दाखविल्या आहेत. ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी उत्तर पाऊस “शिंपडू” लागला, आणि मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश येईपर्यंत तो क्रमाक्रमाने तीव्र होत जातो; त्या वेळी शहाण्या आणि मूर्ख कुमारिका कायमच्या विभक्त होतात.

मग शहाणे लोक देवाच्या इतर कळपाला बाबेलोनमधून बाहेर बोलावण्यासाठी ध्वजासारखे उंच केले जातात; आणि त्यानंतर उत्तरवर्षाव अमर्यादपणे ओतला जातो, आणि तो मिखाएल उभा राहेपर्यंत व मानवी परीक्षाकाळ संपेपर्यंत सतत बरसत राहतो.

“मी पाहिले की येशूचे पवित्रस्थानातील कार्य पूर्ण होईपर्यंत चार देवदूत चार वारे धरून ठेवतील, आणि त्यानंतर सात शेवटच्या पीडा येतील.” Early Writings, 36.

चार वाऱ्यांना धरून ठेवणे हे देवाने अंतिम दिवसांत घडण्यास अनुमती दिलेल्या वाढत्या न्यायनिर्णयांवरील त्याच्या दैवी अधिपत्याचे प्रतिनिधित्व करते. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळात ते चार देवदूत ते चार वारे धरून ठेवतात; परंतु त्या कालावधीत “हताशेचा, युद्धाचा आणि रक्तपाताचा आत्मा” असतो, आणि तो आत्मा वाढत जाईल. देवाच्या मुलांपैकी शेवटच्यालाही मुद्रा लावली गेल्यावर मिखाएल उभा राहिल, आणि ते चार वारे पूर्णपणे सोडले जातात, आणि शेवटच्या सात पीडा येतील.

प्रकटीकरण अध्याय अकरातील “मोठ्या भूकंपाच्या क्षणी,” दानिएल अध्याय नऊतील “क्लेशमय काळात,” जेव्हा रस्ता व भिंत पूर्ण होतात, तोच काळ आहे जेव्हा “राष्ट्रे क्रोधित होतील.” त्या कालखंडात, उत्तरवर्षा “मापाने” ओतली जाईल. यशया त्या वेळेची ओळख करून देतो जेव्हा उत्तरवर्षा मोजली जाते, आणि तो त्या वेळेला “पूर्ववाऱ्याचा दिवस” असे चिन्हित करतो. “पूर्ववाऱ्याचा दिवस” हा ११ सप्टेंबर, २००१ होता.

पुढील लेखात आपण उत्तरवर्षावाऱ्या “मोजणीचा” विचार पुढे चालू ठेवू; परंतु हे लक्षात ठेवले पाहिजे की, हबक्कूकाच्या पवित्र पट्टिकांवर इस्लामच्या तीन धिक्कारांच्या रूपाने दर्शविलेला मिलरच्या स्वप्नातील तो रत्न, मिलरने तो प्रथम एकत्र गोळा केला तेव्हापेक्षा शेवटच्या दिवसांत दहापट अधिक तेजाने प्रकाशमान होणार आहे.

“एका प्रसंगी, न्यूयॉर्क शहरात असताना, रात्रीच्या वेळी मला स्वर्गाकडे मजलामागून मजले उंचावत जाणाऱ्या इमारती पाहण्यास बोलाविण्यात आले. या इमारती अग्निरोधक असल्याची हमी देण्यात आली होती, आणि त्या त्यांच्या मालक व बांधकामकर्त्यांचा गौरव करण्यासाठी उभारण्यात आल्या होत्या. या इमारती अधिकाधिक उंच, आणि आणखी उंच वर चढत गेल्या, आणि त्यांमध्ये अत्यंत महागडी सामग्री वापरण्यात आली. ज्यांच्या मालकीच्या या इमारती होत्या, ते स्वतःला असे विचारत नव्हते: ‘आपण देवाचा सर्वोत्तम रीतीने गौरव कसा करू शकतो?’ प्रभू त्यांच्या विचारांत नव्हता.”

“मी मनात म्हणालो: ‘अरे, जे लोक अशा प्रकारे आपले साधनसंपत्ती गुंतवीत आहेत, त्यांनी आपला मार्ग देव जसा पाहतो तसा पाहिला असता तर किती बरे झाले असते! ते भव्य इमारती उभारत आहेत; परंतु विश्वाच्या अधिपतीच्या दृष्टीने त्यांचे नियोजन व युक्ती रचणे किती मूर्खपणाचे आहे! ते आपल्या अंतःकरणाच्या व मनाच्या सर्व शक्तींनी देवाचे गौरव कसे करावे याचा अभ्यास करीत नाहीत. त्यांनी मनुष्याचे हे पहिले कर्तव्य नजरेआड केले आहे.’”

“ही उंच इमारती उभारल्या जात असताना, त्यांचे मालक महत्त्वाकांक्षी अभिमानाने आनंदित झाले की, स्वार्थतृप्तीसाठी आणि आपल्या शेजाऱ्यांच्या मत्सराला चिथावणी देण्यासाठी वापरावे असे धन त्यांच्या जवळ आहे. त्यांनी अशा प्रकारे गुंतविलेल्या धनाचा मोठा भाग जुलूम करून, गरीबांना पिळून काढून मिळविला होता. त्यांनी हे विसरले की स्वर्गात प्रत्येक व्यावसायिक व्यवहाराचा हिशेब ठेवला जातो; प्रत्येक अन्याय्य सौदा, प्रत्येक कपटी कृत्य, तेथे नोंदलेले आहे. असा काळ येत आहे की, आपल्या कपट आणि उन्मत्तपणात मनुष्य अशा बिंदूपर्यंत पोहोचतील की ज्याच्या पुढे जाण्याची परमेश्वर त्यांना अनुमती देणार नाही; आणि ते शिकतील की यहोवाच्या सहनशीलतेलाही एक मर्यादा आहे.”

“त्यानंतर माझ्या नजरेसमोर जे दृश्य आले, ते आगीच्या इशान्याचे होते. लोकांनी उंच व कथित अग्निरोधक इमारतींकडे पाहून म्हटले: ‘त्या पूर्णपणे सुरक्षित आहेत.’ परंतु त्या इमारती जणू डांबराच्या बनलेल्या असल्याप्रमाणे भस्मसात झाल्या. अग्निशामक इंजिने त्या विध्वंसाला थांबविण्यास काहीही करू शकली नाहीत. अग्निशामकांना ती इंजिने चालविता आली नाहीत.”

“मला अशी सूचना देण्यात आली आहे की, जेव्हा परमेश्वराचा समय येईल, तेव्हा गर्विष्ठ, महत्त्वाकांक्षी मानवांच्या अंतःकरणांत काहीही बदल झालेला नसेल, तर लोकांना असे आढळेल की जी हातकडी तारण करण्यासाठी सामर्थ्यशाली होती, ती नाश करण्यासाठीही सामर्थ्यशाली असेल. देवाचा हात थांबविण्यास कोणतीही पृथ्वीवरील सत्ता समर्थ नाही. इमारती उभारताना असे कोणतेही भौतिक साहित्य वापरता येणार नाही की जे देवाने मनुष्यांवर, त्याच्या नियमशास्त्राकडे त्यांनी केलेल्या दुर्लक्षामुळे आणि त्यांच्या स्वार्थी महत्त्वाकांक्षेमुळे,

प्रतिफळ पाठविण्यासाठी नेमलेला समय आल्यावर त्यांना विनाशापासून सुरक्षित ठेवील." Testimonies, volume 9, 12, 13.